

Plads for Undtagelserne, ingen Forstaaelse af, ja ikke en Gang nogen Trang til det særegne, det fremragende, det banebrydende. Ah, naar man tænker paa Renaissance — Menneskehedens Stortid — da Digtere, Kunstnere, Opfindere, alle de store Begavelser levede som Fyrster, æredes som Konger, elskedes af Dronninger. Og nu? Vore Dages Genier sidder og sulter paa Kvistkamrene . . . regnes knap nok med til det gode Selskab. Derfor mangler deres Værker det Storhedspræg, den gigantiske Kraft, der uimodstaaeligt river med. Vi talte før om Enevoldsen. Ved Gud, jeg agter i høj Grad hans Talent. Jeg betragter hans »Skabelsen« som et virkeligt Mesterværk. Og dog — ikke sandt? — Filigranarbejde, fortryllende Hjærnespind, nette Nipsgenstande i Stedet for Monumenter. I tre Døgn sidder han og grunder paa et Adjektiv. Han mangler de store Oplevelser, det er Sagen! . . . O, hvem der var rig . . . rig! . . . rig!»

Han kastede sig tilbage i Sofaen med begge Hænderne lagt bag om Nakken og den ene Fod oppe under sig, saa at et Stykke af den røde Silkestrømpe saaes.

»Men jeg troede, De var rig,« bemærkede Per tørt — for dog at sige noget.

»Aa, rig! Fordi man har en Smule mere end netop til Husbehov! . . . Nej, man skulde kunne strø Millioner omkring sig . . . øse Guld ud med begge Hænder! Genierne skulde sidde som Smaa-